Ч. 62 Второк 18 (30) марта 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пере силкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нова сесия Ради державної.

Вже два дни перед першим засіданєм Палати послів видко було по коридорах парляменту незвичайний рух. Посли заходили до канцеляриї парляментарної по леґітимациї, розвідували ся і вибирали собі місця в сали, інформували ся і старали ся розізнатись в положеню перед вступленєм в пороги парляменту.

З послів найперше явили ся у Відни німецкі і чеські посли з Чехії. Они прибули на конференциї угодові при посередництві правительства. Зі сторони німецкої взяли участь в нарадах: др. Шлезінґер, Ліпперт, др. Шікер і др. Функе; зі сторони ческої: др. Енґель, др. Кайцль, др. Крамарж і др. Пацак, а зі сторони правительства міністри: ґр. Бадені, Білиньский, Ґавч і Ґляйспах. Головним предметом нарад було заповіджене розпоряджене язикове для Чехії. Наради не довели до успіху. Ґазети доносять, що оголошене згаданого розпорядженя не наступить задля протесту, який піднесли на тій нараді Німці, а взглядно єго відложено в наслідок розбитя проб угодових. Німецкі посли зазначили, що жаданя ческих послів неможливі до принятя і коли би видано розпоряджене язикове, то представителі німецкого народу в Чехії не могли би брати дальшої участи в нарадах ческого сойму. Колиж чеські посли обставали на конференциї при своїх постулятах, то й проба угодова сим разом не удала ся. Однако правительство не тратить надії, що єму удасть ся довести до порозуміня обох народностий в Чехії і Мораві. Згадане розпоряджене язикове — як пишуть німецкі ґазети — має бути видане для Чехії і Моравії. На Шлезку лишить ся по давному. Нововступаючі урядники мають до шістьох літ вивчити ся по чески і зложити іспит з ческої мови. В околицях німецких вистане один урядник, знаючий по чески, в кождім уряді. Від 1 червня 1904 р. всї урядники при принятю до уряду будуть мусїли виказати ся знанєм ческої мови. Переписка з висшими властями має відбувати ся і дальше по німецки.

Посли сторонництва християньско-социяльного (антисеміти) уконституували ся, вибираючи Люеґера презесом, Ґесмана і Ліхтенштайна заступниками, а Верґаного і Аксмана секретарями. Ухвалено статути свого клюбу і порішено повідомити прочі сторонництва, що антисеміти ставляють кандидатуру дра Патая на віцепрезидента палати а Вайскірхнера на секретаря. Клюб сего сторонництва буде мати назву: „християньско-социяльне сполучене“.

Німецкі клерикали і німецка католицка партия людова злучили ся в один клюб, се значить, що давні сецесионісти з клюбу Гогенварта получили ся на ново з фракциєю клерикальною того-ж клюбу. Презесом клюбу вибраний бар. Діпавлї, а заступниками: Ебенгох, Карльон і Фукс.

Німецке сторонництво людове Deutsche Volkspartei) розглянуло ся в ситуациї, і о скілько можна догадувати ся, прихилить ся радше в сторону шенерериянців як антисемітів. Шенерер мав заявити, що прилучить свою фракцию до сторонництва, наколи з него будуть вилучені чотири посли, що мають зносини з християньскими социялами. Провід сторонництва обняв би Штайнвендер. Шенерер взяв тридневу відпустку, щоби не бути присутним при виголошеню престольної промови.

Члени давної лївиці, що назвали ся тепер „німецко-поступовим сторонництвом“ зійшли ся для уконституованя. Члени вірно-конституцийної більшої посілости, що давнїйше належали до лївиці, не прибули на се засїдане. Вибрано комісию, зложену з послів Мавтнера, Копа і Промбера, щоби порозуміла ся з всїми лїберальними фракциями німецкими. Імовірно чеські Німцї приступлять до клюбу, але вірно-конституцийна більша посїлість лишить ся на боцї.

Консервативні посли більшої посїлости ческої, котрі належали до клюбу Гогенварта, утворять самостійний клюб, без вибору президиї, а лиш під почетним проводом ґр. Пальфіого.

Крім того партийного і політичного поділу можна би ще поділити послів після народности. І так Німців засяде в палаті 196, Славян 191, Італїянців 19 і Румунів 5. Славяни складають ся з 18 послів ческої більшої посїлости, 64 Чехів, 69 Поляків, 16 Словінців, 11 Русинів, 11 Хорватів і 2 Сербів. Социялїсти не вчисляють ся ні між Німців ні між Славян.

В суботу від вчасного рана роїли ся люди перед палатою парляменту. Зібрало ся богато цікавих, щоби бачити нових послів. Товпа була така велика, що аж поліция мусїла робити лад.

Тимчасом в парляменті збирали ся посли та займали свої місця. Нові посли глядали знакомих, щоби віддати ся в їх опіку при першім вступі до законодатної палати.

Антисеміти прибули громадно і показали ся дуже рухливими. Займили ся селяньскими

---

1)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Йосифа Корженьовского).

Як раз сего місяця минуло сто літ від уродин одного зі знатнїйших польских писателів — Йосифа Корженьовского, котрого повість отсе подаємо. Корженьовский, сучасник Мицкевича і Крашевского, не дорівнує вправді ні одному з них, однако деякі єго твори, як повісти „Спекулянт“, „Горбатий“, „Кревні“, „Коллокация“, або драмати, як „Монах“ мають все велику лїтературну вартість. В нашій лїтературі звістний Корженьовский з своєї трагедиї Karpaccy górale, котру п. заг. „Верховинї“ виставляють від кілька десяток лїт на сценах руских театрів в Галичині, а мабуть і на Україні.

Йосиф Корженьовский уродив ся дня 19 марта 1797 р. в місті Бродах. Науки шкільні побирав спершу в Бродах, відтак в Збаражи, Чернівцях, а від 1808 р. в Кременци на Волини, де тоді був славний лицей (висша школа). Окінчивши науки в Кременци, виїхав 1818 р. до Варшави, де спершу був учителем пізнїйшого славного польского писателя Жигм. Красиньского, а відтак одержав занятє в бібліотеці Замойских. В р. 1823 іменовано єго професором лїтератури в кременецкім лицею і на тім становиску перебув до р. 1832 люблений і поважаний підвластними і настоятелями. В р. 1832 по польско-російскій війні перенесено Корженьовского до Київа на професора університету, а 1838 іменовано єго директором гімназиї в Харкові. Там перебув вісім лїт, аж 1846 р. по великих заходах удалось єму одержати посаду директора гімназиї в ріднім краю, в Варшаві і тут полишив ся аж до свого виїзду з краю. Єго іменовано інспектором шкіл, відтак членом Ради виховання, а 1861 р. директором виділу в комісиї віроісповідань і просьвіти. В наслїдок польского повстаня 1863 р. виїхав з Варшави і поселив ся в Дрезднї, де по році помер.

I.

Нинїшний Остроленцкий повіт, переступивши ріку Нарву і покинувши єї піскові береги, єї видми зарослі дрібною сосниною, єї багна покриті зрадливою і неужиточною зеленню, простягає ся аж до Буга і тут, перемінюючись в правдиве Підлїсє, радує око подорожного розлогими і уквітчаними лугами, обширними полями, на котрих родить ся буйне жито, людністшими, добре забудованими селами з хорошими дворами і отїненими то садами селян, то богатшими в великаньскі і тїнисті дерева огородами їх панів.

В тім то місци, повисше Нура і вздовж понад Бугом лежать значні добра, котрих резиденциєю єсть одно з таких сіл, Рудка Мазовецка. Двір в Рудцї, збудований на горбку, окружений офіцинами, побіч величезного огорода з старинною алеєю, прикрашеного рядом пізнїйших, але не менше величавих тополь, видний був з далека і здавалось призивав до себе своїми широкими воротами, на котрих так само як і над ґанком о чотирох стовпах, ясніів подвійний герб, що взяв в нерозривний вузол шляхотскі клейноти супругів, котрі в тім домі мешкали. Ті символи роду були так уложені, що вказували і походжене, але рівночасно і супружу перевагу одної голови родини над другою. Щит мужа виднів по лївій стороні і був немов пригнетений щитом жінки. На першім з них майже не було видко чотирох рогів буйвола, а з корони осадженої над ним вискакував до половини незвичайно низько і немов боязливо козел, котрого роги здавалось ледве тримають ся на одній збідженій голові. Противно на другім щиті були наліплені видно і виразно дві щоки якоїсь хижої риби, з великими і дуже острими зубами, а з корони, прикрашеної точками, висували ся сьміло і явно такі самі щоки, немов би грозили бідному козлови, що цїлком притуплять єму роги. Хто знає ся на геральдиці, науці нині занедбаній, але котра з часом має знов стати ся одною з найважнїйших галузий людского знаня, той легко відгадає, що перший з тих гербів, то був герб Цїшевских, малозначної родини в давних часах, бо о нїй ні Папроцкий ні Окольский не згадує; а другий був гербовим знаком знатної

послами, а Люеґер сам посадив коло себе посла Цеву.

О годині 11-ій саля була вже повна, а рівночасно заповнили ся ґалериї жадною видовища і нетерпеливою публикою.

В льожи для членів Палати панів находив ся між иншими і Маршалок галицкий ґр. Стан. Бадені.

Точно о 11-ій годині війшов на салю п. Президент міністрів ґр. Казим. Бадені разом з членами кабінету.

Посли займили місця в такім порядку: На скрайній лївици засїли антисеміти, коло них Стояловцї і социялїсти, дальше нїмецке сторонництво национальне, відтак партия Шенерера і Нїмцї-поступовцї. Инші сторонництва займили попередні місця.

Ґр. Бадені вступивши на трибуну заявив, що Цїсар поручив єму покликати найстаршого віком посла Просковеца, щоби зложив приречене посольске, обіймив провід і приступив до уконституованя Палати.

В своїй промові висказав пос. Просковец бажане, щоби новій Палатї ощаджено всяких полїтичних і национальних спорів і щоби в той спосіб подано їй можність щасливо полагодити великі економічні задачі і віддати добру прислугу улюбленій вітчинї. Яко найстарший віком взивав всїх до згоди, а відтак відобрав від послів посольскі приреченя.

Вкінци повідомле о послів, що торжественне отворене Ради державної Цїсарем відбуде ся в понедїлок і замкнено засїдане.

По замкненю засїданя в Палатї послів відбуло ся засїдане Палати панів. Отворив єго президент Віндішґрец, котрий відтак відобрав також приреченя від нових членів Палати.

На тім замкнено засїдане.

Перегляд полїтичний.

Польскі посли зібрали ся вчера для уконституованя. На нарадах були також вибрані послами міністри др. Білиньский і др. Рітнер. Людовцї др. Вінковский, Бойко і Кремпа прибули також на збори. Зараз на початку засїданя вибрано презесом кола знов Ап. Яворского, а заступником Єнджейовича. Секретарями вибрано о. Пастора і Меруновича. — До комісиї парляментарної вибрано Пінїньского, Д. Абрагамовича, Мадейского, Дїдушицкого і Рутовского. По короткій дискусиї над внесенєм пос. Вайґля в справі зміни статутів кола польского і вибраня до того комісиї ухвалено то внесенє. Вибір комісиї відбуде ся на другім засїданю. Відтак др. Вінковский предложив на письмі внесеня що до зміни статутів кола польского і від принятя тих змін зробив зависимим, чи людовцї приступлять до кола чи нї. По перечитаню того письма людовцї вийшли з салї. Над їх внесенями буде радити комісия для зміни статутів. Стояловцїв також прошено на то засїдане, але они не прибули, лише прислали письмо, в котрім заявляють, що в парляментарних справах мусять доперва розглянути ся, а в нарадах кола польского не можуть брати участи.

Н о в и н к и.

Львів дня 29-го марта 1897.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншим на засїданю з дня 24-го марта с. р.: 1) Затвердити вибір Ів. Погоновского і дра Стан. Домбского на відпоручників ради повітової до ц. к. окружної ради шкільної в Ряшеві і вибір Винк. Березовского на відпоручника ради повітової до ц. к. окружної ради шкільної в Жидачеві; 2) іменувати Филип. Трошкевичівну молодшою учителькою 5-кл. школи в Судовій Вишни; 3) перемінити школи народні: одноклясові в Соколівцї, Ланівцях, Томашівцях і Любени великім на двоклясові, а двоклясову в Мизуни на чотироклясову від 1-го вересня 1897.

— **Виділ читальнї „Просьвіти" у Львові** оповіщує, що вечерницї в честь памяти Тараса Шевченка, які старанєм львівскої читальнї „Просьвіти" мали відбути ся дня 4-го цьвітня с. р., відложено з причини від читальняного виділу независимих на пізнїйше.

— **Згоріла одна руска церков в Америцї**, іменно в Газлатонї в Пенсильванії, де есть сьвященником о. В. Мартяк. Дня 28-го лютого с. р. пополудни около 3-ої години займив ся дах зі сторони захристиї і заки люди змогли повиносити ризи і що могли захопити, церков в кількох годинах обернула ся в купу попелу. Богослуженя відбувають ся в школї, котру недавно парохія збудувала. Хто був причиною того великого нещастя, до нинї не знати. Велике щастє, що церков була обезпечена на 4.000 долярів.

— **Запомоги з фундациї Едварда Левиньского** для з'убожілих селян, постановив Виділ краєвий в сїм роцї роздати в повітї новотарскім. До роздїлу припадає квота 1350 зр. Після акту фундациї запомога не може виносити менше як 50 зр., а не більше як 100 зр., а внесеня в тім взглядї предкладає Виділ повітовий на підставі місцевих отців парохів. Від часу як увійшла в житє отся фундация, т. є. від р. 1883, дістає вже пятнайцятий повіт такі запомоги. Доси зістали обділені повіти: Жидачів, Мостиска, Краків, Живець, Старе місто, Бохня, Турка, Хшанів, Рогатин, Величка, Борщів, Бжозів, Ропчицї і Перемишляни.

— **Самоубийство.** Недавно в ночи візвано стацию ратункову на ул. Паньску ч. 3 у Львові, де подибано зарібника Йосифа Шраєра в агонії по зажитю отруї. Хорий в часї перевозу до шпиталя помер.

— **Крадїж в краківскій касї міскій.** Секция фінансова ради міскої в Кракові на послїднім засїданю занимала ся справою крадїжи в міскій касї поповненої через касиєра Клосовского і пересьвідчила ся по докладнім розслїдї всїх фондів і депозитів, по порівнаню книжочок міскої каси ощадности, з міскими книгами, що сума спроневіреня є згідною з тим, що подав президент до відомости Ради і виносить 49.570 зр. 61 кр. Кромі тої суми спроневірено ще з депозиту 296 зр. Дійстна проте здефравдована сума виносить 49.866 зр. 61 зр.

— **Нові копальнї.** Бувший посол п. Стан. Щепановский закупив в тих днях в Румунії 1.700 морґів терену нафтового і 1.000 морґів містячих поклади вугля. Роботи в обох місцевостях вже розпочали ся.

— **Кроваву бійку** почали селяни з Петрівцїв на Буковинї з Липованами з Липованя в петровецкім громадскім лїсї задля уживаня грунту, о котрий процесують ся обі громади. Липовани виступили до бійки з рушницями і ранили шістьох господарів з Петрівцїв. Зараз прибула жандармерия з Мітоки і з Іцкан та зробила конець бійцї, а сучавске староство зарядило осторожности, щоби ті напасти не повторили ся. Против виновників веде ся судове слїдство, а ранених віддали до шпиталю в Сучаві.

— **Еміґрацийна горячка.** Від Тернополя доносять, що в тамошній охрестности начинає ся знов прокидати еміґрацийна горячка. Сими днями виемігрувало до Бразилїї около 50 осіб селян з сїл Ладичина і Людвіківка.

— **О. Стефан Макар**, бувший сотрудник в Хирові в Галичинї, приїхав дня 11 марта до Ню Йорку. „Свобода", подаючи вістку о єго приїздї пише: „Витаючи ту сьвіжу силу робітну на американьскій земли, маємо основну причину сподївати ся, що він збільшить малі ряди молодих інтелїґентних робітників на ниві руско-американьскій".

— **Папа візваний до суду!** Папа Лев XIII. одержав з одного угорского суду візванє, щоби 15 с. м. ставив ся в суді в справі спадщини по покійнім пароху Антонім Гурскім, та щоби заплатив належитість спадкову в сумі 5 зр. 75 кр. Покійний, угорский парох, записав свій маєток, 20 зр., Папі.

колись родини Люзияньских, котра в мужескій лінії мала між своїми предками двох хелминьских воєводів і одного епископа Вармії, а з женьскої сторони була спорідненя з тим Каспром Денгофом, котрого виправив Володислав IV. для оцїненя прикмет і красоти Цецилії Ренати в довірочнім посольстві до столицї Нїмецкого цїсарства. Впрочім той дім, хоч без поверха, але обширний, заможний, що міг помістити в собі значне число осіб і домашних і приїзжих, побільшений ще официнами, в котрих було кілька комнат, не мав нї в своїм устроєню нї в обставі нїчого такого, що заслугувало би на подрібний опис. Він був подібний майже до всїх заможнїйших дворів наших; отже легко було добачити в нїм трохи неладу, трохи недбалости, досить брудних кутів, досить сьвіжих руїн, мало вигоди, а богато претенсий до паньскости і удаваня палати. Мимо того всього славив ся він гостинностию і веселою, товарискою забавою. Часто можна було бачити карити, брички і повози, що спішили туди з Андрієва, Чижева, Замброва і Брока, а навіть з тамтої сторони Буга, з поза Стердиня і Соколова і везли вичепурені панї з цїлим припасом француских слів, причесаних і вилизаних панів і паничів, а особливо таких, що вивчили добре фізиольоґію супружества Бальзака, знали Салямандру Евгена Сі, або уміли на память і любували ся Лелїєю Жоржа Занда. Той дім був давнїйше, особливо під тим взглядом цїлком инший. Аж тодї стали єго так відвідувати і він став ся збірною точкою наймоднїйших осіб з сусїдства, коли теперішний єго властитель, пан Януш Цїшевский, мав щастє дістати за другу жінку панну Теофілю Люзияньску; коли син їх Каспер, так названий на памятку згаданого Каспра Денгофа, підріс і почав знаменито говорити по француски, а дочка їх Кльотильда вийшла також з дитиньства, зробила ся незвичайно музикальною, тонкою в пасї і дістала біляві довгі кучері, блїде лице і великі синї очи, котрі глядїли значучо в стелю. Тому то коли наближав ся день сьв. Теофілї, сьвятих Каспра і Кльотильди, не було в цїлій околици о нїчім бесїди лише о бали, або о великім обідї, або о підвечірку у панї Цїшевскої, бо о самім пану Янушу нїхто анї не згадав, з таких самих причин, з яких в многих наших домах мовчить ся о жиючім мужу. Коли ті днї, дожидані в сусїдстві, надійшли, сунули ся з усїх сторін повози, з вікон Рудківского двора било сьвітло, чути було труби і кітли витаючі приїзжих з ґалериї уміщеної над ґанком, а дим, що садив ся з комина з кухонній официнї, вказував, що там кров лила ся струєю і що столи будуть щедро і смачно заставлені. Однако та веселість, той гук і гамір, та музика і танцї, були лише покривкою щастя. В тім заможнім і людним дворі, в тім шляхотскім домі, котрому Бог дав независимість, достаток, а навіть виїмково совістного і паньскому добру відданого управителя, не було від давна, а тим більше між роком 1830 і 1840, коли лучили ся події які будемо описувати, не було, як кажу, нї згоди, нї спокою, нї правдивої веселости, котра золотить кожду хвилю житя і робить непотрібними крикливі музики, пири і балї.

Чверть милї від Рудки Мазовецкої, а кілька верств від гарної ріки, що перерізуючи часть Галичини та дотикаючи границь Волинї, скріпляє своїми водами Нарву, а дерево і збіже волиньске переносить до Висли, був малий фільварчик, обіймаючий дворик, три селяньскі хати, звиж 100 морґів ґрунту і кілька морґів лїса на паливо. Той фільварчик, званий Димівщиною, належав все до Рудки Мазовецкої, а єго дворик був від давна мешканєм лїсничого, що мав головний надзір над всїми лїсами, які належали до тих дібр. Той домок як звичайно у нас мешканя двірских официялїстів був знищений, незаосмотрений, мав діравий дах, заліплені папером вікна і нїякого огородженя. Ті, що тут мешкали, знаючи, що сидять лише з дня на день, що або власна несовістність в виповнюваню обовязків, або яка небудь примха пана може їх викинути, цїлком не журили ся нї о вигоду нї о прикрасу. Однако що місце було хороше і так близько від паньскої резиденциї, що й домок і господарскі забудованя були ще не старі і здорові, а всьо давало ся так віддїлити і управильнити, що фільварчик хоч малий мав би і хлїб і траву і риби і грибн, порішив пан Януш Цїшевский устроїти сяк так ту малу посїлість і обдарувати нею старого приятеля Йосифа Калясантия Парбута, того самого незвичайного управителя, о котрім ми висше згадали. То тим лекше єму прийшло, що панї Цїшевска, хотячи позбути ся контушевого шляхтича, а до того маломовного, упертого в своїх постановах, строгого для себе і для других Литвина, бажаючи кому иншому

— **Ячка шовковниці** плекає від кількох літ п. Евгеній Якубович, учитель в закладі карнім в Станиславові і має множество ячок самих першорядних родів, як: італіянські, країнські і американські. І на Буковині є можливе плекане шовковниці і давнійше занимали ся тим загально люди, та мали з того значні зиски. На Буковині єсть богато морвових дерев, як в Шипинцях, в Лужанах, в Глиници, а можна би їх ще і умисне засаджувати, та завести плекане шовковниці. Єсть се приємне побічне занятє і дає незлий прихід, тож особливо учителї по селах повинні би заняти ся тою справою.

— **Нові доми гри** на лад монакского будуть отворені в Бельгії, в купелевих місцевостях Спа і Остенді. Та ухвала бельгійского сенату викликала в Спа таку радість, що устроено там похід з смолоскипами і до пізної ночи перетягали розвеселені товпи по улицях.

— **Астрономія в театрі.** У Відни основало ся нове наукове підприємство „Уранія", на взір такої-ж „Уранії" в Берлині. Цїль сеї спілки незвичайно гарна. Через сценїчні вистави, популярні виклади і експерименти має она популяризувати науки природничі і найновійші добутки технїки. На разї мають відбувати ся пополудневі театральні вистави в Deutsches Volkstheater. На першій астрономічній виставі урядили: „Ein Ausflug nach dem Monde". Коли піднеслась занавіса, показав ся видцям цїкавий образ. На сцені комната ученого астронома з ґльобами, далековидами, секстантами, ліхтарнями і т. д. Артист Вайссе ліворуч за пульпітом представляє професора і обясняє звявища природи, котрі представлені в задній половині сцени. Вистава дїлить ся на 3 акти, а 12 сцен. Перша сцена з висоти 5000 миль по-над землею представляє нам те затьміне сонця, як оно виглядало 19-го серпня 1887 р. в околици Берлина. Нюанси сьвітла переходять знаменито з одної в другу. Дальше ми вже в горі 25.000 миль по-над землею, в четвертій сценї ще лиш 1000 миль від місяця, сцена представляє в перспективі гори на місяци, сконструовані після дослідів науки. В дванайцятій сценї повертаємо на землю; після бурі і спадання метеорів прояснює ся небо, а сцена представляє тиху ніч.

— **Наслідки злуди.** В Чехах, в ночи 19 марта приключив ся цїкавий случай злуди. З Подолу до Жіжкова вертав фабричний робітник Коцурек. На дорозї подибав він бурею повалений хрест, коло котрого задержав ся на хвилю і придивляв ся. Непадїйно почув він неопадалїк крик і взиване о поміч, оглянув ся і спостеріг поза собою женщину, що кричала. Коцурек відізвав ся і почав єї питати о причину переполоху єї. Женщина не то що не успокоїла ся, а почала ще більше кричати. Коцурек думаючи, що має до роботи з божевільною, пійшов дальше своєю дорогою. Женщина завернула назад і побігла з криком і зойком просто до Падолу. Ту вбігла до найблизшого дому Адальберта Прохаски молочного гандляря. Нагле появлене тої женщини так налякало жену Прохаски, що она повалила ся мов нежива на землю і дістала вибуху крови. З запутаних відповідий надбігшої женщини, довідано ся, що при тім повалені́м хресті нїби-то мав напасти єї якийсь мужчина, зловити за руку і куди то тягнути. Однак она видерла ся і утїкла аж до того дому. Се оповідане розійшло ся по місцевости і цїлий день оповідали собі куми розличні страшні історії про розбійничий напад. Довідав ся о тім Коцурек і зголосив ся до поліції, щоби там розповісти правдиву подію і положити конець сплетням. Перед поліцією зізнав він, що коло женщини він нїкого не бачив анї сам до неї навіть не наближав ся. Зізнане Коцурека потвердила також одна служниця з Падолу, що здалека виділа налякану женщину і спокійно стоячого при хресті Коцурека. Приключку тої женщини треба приписати затім не чому иншому а злуді змислів.

— **Помер** о. Михайло Соневицкий, греко-кат. парох в Вовківцях над Днїстром, почетний крилошанин і сьвященик ювилат, в 76-ім роцї житя, а 51-ім сьвященьства.

Телеграми.

Відень 29 марта. Вчера відбуло ся 5 соцiялїстичних зборів, на котрих посли-социялїсти розвивали проґраму своєї парляментарної роботи. Бесїдники дуже остро виступали против правительства.

Канеа 29 марта. В ріжних місцевостях Крети, як в Ґазі під Кандиєю, коло заливу Суди і в Акротірі нападають Ґреки на турецкі укріпленя. Стоячі в заливі Суда воєнні кораблї европейскі спомагали пушочним огнем турецку залогу в кріпости Ізедін в борбі з Греками.

Константинополь 29 марта. Число убитих Вірмен в Токат виносить 700 осіб. — Росийский адмірал, що доводить ескадрою на водах кретийских, надіслав до царгородскої росийскої амбасади телеґраму, в котрій доносить, що першим услівєм успокоєня Крети є відкликане звідтам турецких войск. — В турецкій Вірменії проявили ся кроваві забуреня в кількох місцевостях; европейскі амбасадори жадають увязненя команданта турецких войск в Токат Гаккіого баші і двох урядників, бо підозрівають їх о викликане різнї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будни дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в неділї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.40	10·05	—	8·07	5·20	—	—
Підвол. з Підз.	2.25	9·50	—	7·46	4·55	—	—
Черновець	9·5	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·57	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

повірити заряд маєтку та гадаючи, що проста відправа без нічого чоловіка, котрий трийцять кілька літ розбивав ся о їх добро, а собі нічогісенько не придбав, стала би надто голосною між сусідами — не противила ся вдячним чувствам мужа і позволила на все. Отже обтинковано на ново цїлий дім, пошито єго новим соломяним дахом, обгороджено живим грабовим плотом цїле подвірє і огород від переду і по заведеню там інвентаря, наповненю шпихліра збіжем потрібним до тимчасової господарки і на засів, по заосмотреню дому і кухнї обставою, а комори кількамісячними припасами — що вже було працьальною чемностию з сторони самої пані — старий шістьдесять-вісім лїтний, сивий як голуб, але ще різький, сильний і енерґічний управитель обіймив в посїдане устроєну тим способом для себе маєтність на весну 1834 року.

Легко собі уявити, що такий господар, котрий тілько лїт і серед так тяжких обставин, давав раду великому господарству, привів свій кутик вскорі до взірцевого ладу. Службу мужеску взяв він під свою власть, женьску віддав далекій своячці небіжки жінки з Домбских Шумейковій, як все себе називала, старушці цікавій, говірливій, трохи гонорній і сьмішній, але добрій господини, честній женщині, привязаній і вдячній з цілої души чоловікови, у котрого в своїм сирітстві і опущеню найшла хлїб і пристановище від кільканайцятьох лїт.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.